

Nykštukai

Tokio šurmilio, kaip paskutinį kartą „Rate“, jau seniai nebuvo girdėję. Šį kartą pamokėlės vesti net iš Prancūzijos atvažiavo Dovelė Uma Janauskaitė, o į ją sugužėjo visi nuolatiniai ir vienas rečiau užsukantis „Rato“ mokinys. Kadangi Dovelėi reikėjo susipažinti su vaikais, pamokėlę ji pradėjo vaikų prisistatymu. Visi sakė savo vardus, kartu darydami savo sugalvotus judesius, kuriuos kartojo ir kiti vaikai. Ko tik neteko daryti – ir ant galvos stovėti, ir gulėti, ir vartytis. Susipažinę vaikai su mokytoja kalbėjosi apie nykštukus, apie tai, kur jie gyvena, ką ir kiek jie valgo, apie tai, kad jie yra maži ir vaikšto mažyčiais žingsneliais, o milžinai yra didžiuliai, todėl kėblina milžiniškais žingsniais.

Po to ėjome dirbti paslaptinių žibintų. Visi kaip įmanydami gražiau liejo žibintus kuo įvairiausiomis spalvomis. Nulieję palikome išdžiūti, o patys dainavome nykštukų dainelę ir žaidėme nykštukų žaidimą „Keliavau plačiais keliais“. Bekeliaudami sutikome vaikelį, kurio klausėme, kokioje šalyje jis gyvena. Mes manėme, kad jis gyvena požemių pily, bet jis, pasirodo, gyveno ir „ten“ ir „šmen“ ir, dar, atrodo, „mechanikų“ šaly. Sužinoję, kurioje šalyje gyveno kuris vaikelis, žaidėme jau sudėtingesnį, bet labai linksmą žaidimą, kuriame dalyvavo nykštukai, milžinai ir burtininkai. Pasidaliję į dvi komandas iš judesių suprasdavome, kas yra priešingos komandos nariai – nykštukai, milžinai ar burtininkai ir, jei jie būdavo stipresni – bėgdavom, o jei silpnesni – gaudėme ir tempėmės į savo valdas. Tiek prisilakstę nepajutome kaip išdžiūvo žibintai ir reikėjo juos tepti aliejumi, o tai atlikus jau dauguma vaikų pasijuto nebepakeliamai išalkę. Grietosiomis užkandę, dar skubėjome dainuoti, šokti ir eilėraščius deklamuoti. Juk jau po mėnesio pas mus atkeliaus jo didenybė Kalėdų Senelis ir mes LABAI norime, kad jam pas mus būtų linksma.